

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 12.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν • 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διοσολογία αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λιπτ. 15 ὁ στίχος.

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλοῖς καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Γραμματεῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνοκ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότη.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαθῶς οὐτίς εἰσι σπουδαῖοι.

ΑΡΙΣΤΙΣΤΗΙΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐσδομάδος

Ἀθήναι, τῇ 17 Ἰανουαρίου 1854.

Αἰσχίνου βίος.

(Κατὰ L. Schmitz φιλ. διδάκτορα.)

Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ, τὴν πατρίδα Ἀθηναῖος καὶ Κορυδαίος τὸν δῆμον ἐγεννήθη τῷ 389 Π. Χ. ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ κατὰ Τιμάρχου λόγου αὐτοῦ (σελ. 78), ὃν ἀπήγγειλε τῷ 345 Π. Χ. καὶ ἐν ᾧ λέγει ὅτι ἦγε τότε τὸ τεσσαρακοσ. ὀν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος. Καὶ πατὴρ μὲν αὐτοῦ ἐγένετο ὁ Τρόμηξ, μήτηρ δὲ ἡ Λευκοθέα. Κατὰ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Δημοσθένην ὁ Τρόμηξ δὲν ἦτον ἐλευθερὸς πολίτης Ἀθηναῖος ἀλλὰ δοῦλος, δουλεύων παρ' Ἑλίπῃ τινὶ πρὸς τῷ Θεσίφω διδασκόντι γράμματα. Μετὰ τὴν ἐπιπόδον δὲ τῶν ἐξορίστων ἐπὶ Θρασυβούλου συστήσαντος τοῦ Τρόμητος ἴδιον διδασκαλεῖον, ὁ Αἰσχίνης παρὰ τῷ πατρὶ ἐτίλει οἰκέτου ἔργα καὶ οὐκ ἐλευθεροῦ παιδός, οἷον τὸ μέλαν τρίβων, τὰ βάρβαρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Προσθέτει ἔτι ὁ Δημοσθένης ὅτι ὁ Αἰσχίνης, ἵνα καλύψῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν εὐτελεῆ κατοργωγὴν ἐποίησεν αὐτὸν ἀντὶ Τρόμητος Ἀτρόμητον, καὶ ὅτι ἐνεγράφη δημότις οὐ κατὰ νόμον. (Δημοσθ. περὶ Στεφ. σελ. 313. 320. 270). Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου περιγράφεται ὡς δυσφήμον διαγούσα βίον καὶ ἔμπουσα κοινῶς ὀνομαζομένη, ἀντὶ Γλαυκοθέας. Κατ' αὐτὸν δὲ, ὁ πατὴρ Ἀτρόμητος κατήγετο ἐκ γένους ἐντίμου, καὶ σχέσιν πρὸς τὴν ἱερατικὸν οἶκον τῶν Ἐτεσβουταδῶν ἔχοντας. Ἰδοὺ τί περὶ αὐτοῦ λέγει ὁ Αἰσχίνης. « Οὐτοσί μὲν μοι ἐστὶ πατὴρ Ἀτρόμητος, σχεδὸν πρεσβύτατος τῶν πολιτῶν ἔτη γὰρ ἴδη βεβίωκεν ἐνενηκόντα καὶ τέτταρα, καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ, νέω μὲν ὄντι, πρὶν τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι διὰ τὸν πόλεμον, (τὸν Πελοποννησιακόν), ἀθλεῖν τὰ σώματι, ἐκπεσόντι δὲ ὑπὲρ τῶν τριάκοντα, στρατεύεσθαι μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀριστεῖν δ' ἐν τοῖς κινδύνοις, εἶναι δ' ἐκ φαρτίας γένους, ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεσβουταδαῖς μετέχει κ.τ.λ. (περὶ παραπρεσβ. σελ. 38. 47). Καὶ ἡ μήτηρ δὲ αὐτοῦ ἦν πολίτης Ἀθηναῖς θυγάτηρ τοῦ ἐξ Ἀχαρνῶν Γλαυκίου. Ἄν δὲ ταῦτα ὄσιν ἀληθῆ ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους εἰρημένα οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν. Φαίνεται ὁμοῦς ὅτι ὁ Δημοσθένης κατέκρινε δι' ὑπερβολῆς καὶ τὴν νεότητά τοῦ Αἰσχίνου καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ.

Ὁ Αἰσχίνης εἶχε δύο ἀδελφοὺς, ὃν ὁ μὲν, Φιλοχάρης ὀνομαζόμενος, ἦν πρεσβύτερος αὐτοῦ, ὁ δὲ, Ἀρόβητος λεγόμενος, νεώτερος. Ὁ Φιλοχάρης γέγονε ποτε τῶν δέκα στρατηγῶν, καὶ ἤρθη εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην τρία συνεχῆ ἔτη ὁ δὲ Ἀρόβητος, γραμματεὺς ἔργον μετερχόμενος, ἐστάλη ποτε πρεσβευτὴς πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα καὶ ἔπειτα μετέσχε τῆς ἐπιμελείας τῶν προσόδων ἐπὶ τῆς κοινῆς αἰρεθείς διοικήσεως (Αἰσχ. περὶ παραπρεσβ. 48). Πάντα ταῦτα δηλοῦσιν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Αἰσχίνου, εἰ καὶ πτωχὴ, δὲν ἦτον ὅλως ἀσήμαντος. Περὶ τῆς νεότητος αὐτοῦ γνωρίζομεν μόνον ὅτι ἐβοήθη τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ διδασκαλεῖῳ, καὶ ὅτι μετὰ τοῦτο νέος ὢν καὶ ἐρρωμένος, ὑπηρετεῖ ἐπὶ μισθῷ εἰς τὰ γυμνάσια, παλαιῶν καὶ ἀγωνιζόμενος τοῖς ἐν αὐτοῖς γυμναζομένοις. Τῶν νεωτέρων συγγραφέων τινὲς, κατὰ τὴν παράδοξον αὐτῶν συνήθειαν τοῦ ποιεῖν τοὺς ἐπισήμους ῥήτορας, φιλοσόφους, ποιητὰς κ.τ.λ. μαθητὰς ἀλλήλων, λέγουσιν ὅτι καὶ ὁ Αἰσχίνης γέγονε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, καὶ τοῦ Ἰσοκράτους ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ σύγχρονοι τούτοις ἀναίρουσι ταῦτα, καὶ ὁ Αἰσχίνης οὐδαμῶς ποιεῖται περὶ τούτου λόγον, καίτοι πολλάκις λαβὼν ἀφορμὴν. Ὁ Αἰσχίνης ἐγραμμάτευσεν πρῶτον παρὰ τῷ διασήμῳ ῥήτορι καὶ πολιτικῷ Ἀριστοφῶντι, ἔπειτα δὲ παρὰ τῷ Εὐβούλῳ, ἀνδρὶ τὰ μέγιστα δυναμένῳ ἐν τῇ δημοκρατικῇ μερίδι, πρὸς ὃν διετέλεσε δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ βίου φίλος, καὶ εἰς οὗ τῆς πολιτικῆς ιδέας ἐνέμενε

μέχρι τῆς τελευταῖας αὐτοῦ πιστός. Ὅτι μετὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐγένετο δύο ἔτη περίπολος τῆς χώρας, ὡς πάντες οἱ ἐν Ἀθήναις ἔφηβοι, μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος (περὶ παραπρεσβ. 50) ῥητῶς, καὶ τοῦτο συνέβη πάντως πρὶν ἢ γραμματεῦσαι παρὰ Ἀριστοφῶντι καὶ Εὐβούλῳ διότι μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐμισθόθη ὡς τριταγωνιστῆς, εἰς ὃ ἔργον ἀποτυχὼν δὲ ἐπεκρίετο τὸν Οἰνόμακον κατῆσχύνθη. Παιρατίσας καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην ἐτρέπη εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν, ὡς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ, διεκρίθη ἕνεκα πολλῶν κατορθωμάτων, (περὶ παραπρεσβ. 51. παράβλ. καὶ Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. σελ. 375) κατὰ τινὰς ἤττον οὐσιώδεις μάχαις εἰς ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη, διεκρίθη δὲ μάλιστα κατὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ γενομένην τῷ 362 Π. Χ. Μετὰ ταύτην συνεστράτευσε τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ Εὐβοίαν, καὶ ἐκινδύνευσεν εἰς τὴν ἐν Ταμύναις μάχην, ὡστε καὶ ἐκεῖ ἐστεφανώθη ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, καὶ εἰς Ἀθήνας μετ' ἄλλων ἀποσταλεῖς ἵνα τὴν νίκην ἀπαγγεῖλῃ, ἤξιώθη τῆς αὐτῆς τιμῆς ὑπὸ τῆς πόλεως.

Δύο ἔτη πρὸ τῆς μάχης ταύτης, ἧτις ἦν ἡ τελευταία εἰς ἣν παρεῦθε, προσῆλθε τῷ πολιτεύεσθαι, γεγονώς ἔτη τρία καὶ τριάκοντα. Γραμματεῦσας πρότερον, ὡς εἴρηται, παρὰ τῷ Ἀριστοφῶντι καὶ τῷ Εὐβούλῳ ἐδιδάχθη τοὺς νόμους καὶ τὸ πολίτευμα τῶν Ἀθηναίων, τριταγωνιστῆς δὲ διατελέσας ἐγυμνάσθη εἰς τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνεβούλευε, ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ῥήτορες τότε, τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἵνα μὴ περιορῶσι ἀυξανομένην τὴν δύναμιν τοῦ Φιλίππου, καὶ παρεκέλευεν αὐτοὺς ἵνα καταστειλώσι ταύτην. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Οὐλύθου τῷ 348 Π. Χ. ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, οἱ Ἀθηναῖοι, τῇ γνώμῃ τοῦ Εὐβούλου πεισθέντες, τοῦ ἀποστείλαι πρεσβείαν εἰς Πελοπόννησον, ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν συνένωσιν ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων κατὰ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐχθροῦ, ἐπεμψαν τὸν Αἰσχίνην εἰς Ἀρκαδίαν οὗτος δὲ ἐδημηγόρησεν εἰς Μεγαλόπολιν κατὰ τοῦ ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντος Ἰερωνόμου, πλὴν δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Ἐκτοτε καὶ ὁ Αἰσχίνης καὶ πάντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπελπίσθησαν τοῦ νῆ πράξωσι τι κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τοῦ ἐπιβουλευομένου τὰς ἐλευθερίας αὐτῶν Φιλίππου. (Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. 344. 438. Αἰσχ. π. παραπρεσβ. 38). Ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ὑπέδειξε τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι ἐπεθύμει τὴν μετ' αὐτῶν εἰρήνην, ὁ Φιλοκράτης ἐγνωμοδόησε νὰ πέμψωσι πρεσβείαν περὶ τούτου πρὸς Φίλιππον. Ὄθεν ἐστάλησαν δέκα πρέσβεις, ἐν οἷς καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης, πρὸς αὐτὸν, ὑποδεξάμενον αὐτοὺς μετὰ πολλῆς εὐμενείας. Ὁ Αἰσχίνης ὡμίλησε τότε πρὸς τὸν Φίλιππον περὶ τῶν δικαίων τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένης αὐτοῖς φιλίας. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ὑπεσχέθη πέμψαι πρέσβεις εἰς Ἀθήνας περὶ εἰρήνης καὶ συμμαχίας. ἐπανελθόντες οἱ δέκα πρέσβεις εἰς Ἀθήνας ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῆς πόλεως στεφάνῳ ἐλαίας, τοῦ Δημοσθένους προτείναντος, ἕνεκα τῆς ἐπιτυχῆς τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν Ὁ Αἰσχίνης ἔκτοτε ἔμενε σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην, ὅτι μόνη ἢ πρὸς τὸν Φίλιππον εἰρήνη ἰδύνατο νὰ σώσῃ τὴν πόλιν ἐκ τελείας καταστροφῆς. Ὅτι δὲ ἡ γνώμη αὐτῆ ἦν σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Φιλίππου ἐστὶν ἀναντίρρητον, ἀλλὰ δὲν ἐξάγεται ἐντελεθῆν ὅτι ὁ Αἰσχίνης ἐδωροδοκῆθη ὑπὸ τούτου, ἵνα ἐπιμένη εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι πρὸς καταστροφὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐδείκνυε τὴν ἀνάγκην τῆς εἰρήνης πρὸς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ. Ὁ Ἀντίπατρος καὶ δύο ἄλλοι Μακεδόνες πρέσβεις ἦλθον εἰς Ἀθήνας οὐ πολὺ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δέκα Ἀθηναίων μετὰ πολλὰς δὲ συζητήσεις ὁ Δημοσθένης ἐγράψε ψήφισμα, ἵνα ἐπιτελεσθῇ ἄνευ ἀναβολῆς ἢ ἐπιχειροποιήσεως εἰρήνην καὶ ἀποσταλῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον,

κείων. Πάντα δὲ τὰ πράγματα αὐτοῦ κατεκρήσαν μέχρι ενός. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀξέπειμον προθυμίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν προσμαχθεῖσθαι ἀντιῶν τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Κ. Λεβιδῆ, περιορίσθη τὸ πῦρ εἰς μίαν ταύτην τὴν οἰκίαν ἄλλως ἤθελε γίνεαι περὶ ἀνάλωμα τοῦ πυρὸς πᾶσα ἡ συνοικία ἐκείνη καὶ ἡ κεντρικὴ ἴσως τῶν Ἀθηνῶν ἀγορὰ. Μεγάλη καὶ δικαία ἐδείχθη συμπάθεια ὑπὲρ τοῦ ἀξιοτίμου διευθυντοῦ Κ. Τισαμεοῦ ὑποστάτης σημαντικῆν ζημίαν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου. Πολὺ δὲ ἐπικινεῖ ἀποδίδεται τῷ Κ. Λεβιδῆ εἰς οὗ τὴν πρόθυμον ἐμψύχου καὶ τὰ παρακαλούμενα ὅ, εἰλεται κατὰ μέγιστον μέρος ὁ περιορισμὸς τοῦ πυρὸς εἰς μίαν τὴν πυρποληθεῖσαν οἰκίαν.

— Ὁ συμμαχικὸς στόλος, περατώσας τὴν ἣν εἶχεν εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον ἀποστολὴν ἐπενέκαμψεν εἰς Βόσπυρον τῇ 10 Ἰανουαρίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

— Ἐν τῇ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Καλαρατίου συγκροτηθεῖσθαι μάχῃ τῇ 28 Δεκεμβρίου, ἐπινεύθησαν τούρκοι 3,500 καὶ ἐζωγράφθησαν 500 οὗ; μετέφερον εἰς Βουκορέστιον ἀπολέσαντες ἐπὶ οἱ Τούρκοι καὶ πολλὰ κανόνια ἀπεσφύθησαν εἰς τὰ Καλαρατινὰ αὐτῶν ὄψωματα.

— Αἱ δύο Δυνάμεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐπεμψαν ἄρτι τελευτόγραφον πρὸς τὴν Αὐτοκράτορα Νικόλαον, τὴν περὶ εἰρήνης θετικὴν αὐτοῦ γνώμην ἐπιθυμοῦσαι νὰ μάθωσιν.

— Ἐκ Παρισίων ἐπιστολὴ τοῦ ἀναποκριτοῦ τῆς Literary Gazette, ἀγγλικῆς περιηλικῆς δημοσιευθεῖσας ἐσχάτως ἐν τῷ 1,924 ἀριθμῷ αὐτῆς, περιέχει τὸν ἐξῆς παράγραφον περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τοῦ Κ. Σπυριδωνοῦ Τρικούπη Γερουσιαστοῦ καὶ Πρεσβευτοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Λονδίνου συγγραφείσης.

Ἡ τοῦ Τρικούπη ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, περὶ ἧς ἐδημοσιεύθη ἐννοστάτη σημείωσις ἐν τῇ ἐφημερίδι ὑμῶν, εἴληυτε πρὸς ἐκτενὴ πολλὴν τὴν προσοχὴν τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν συλλόγων τῆς πόλεως ταύτης (τῶν Παρισίων)· πρῶτον ὡς λαμπρὰ εἰσφορά εἰς τὴν πᾶν καθ' ἡμᾶς χρόνον Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, καὶ δεύτερον ὡς εἰκὼν καὶ ἐκθέσις τῆς Τουρκικῆς καταπίεσεως καὶ τραχύτητος ἐπὶ ἐνδόξου μὲν καταδεδημένου δὲ χριστιανικοῦ γένους, συντείνουσα νὰ καταστῆλη τὸν παράδοξον ἐθνιστικὸν τὸν κατὰ συρμὸν ἤδη ἐνδεικνύμενον ὑπὲρ τῶν Μωαμεθανῶν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Γαλλίᾳ. Ἡ ὑπέροχος φιλολογικὴ ἀξία τοῦ συγγράμματος καθίστησιν αὐτὸ οὐ μόνον ἀσπαστὸν εἰς πάντα λόγιον, ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα παρέχει εἰς πρᾶξιν τῆς ἰδέας, ὅτι ἡ ὅπως νῦν ἔχει Ἑλληνικὴ γλῶσσα θέλει ἐπισφύρει τῶν σπουδαίων καὶ παιδευμένων τὴν προσοχὴν ἐπαξίως, ὡς μία ἐκ τῶν μάλιστα εὐγενῶν γλωσσῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ κατὰ τὴν ἄρτι ἐμφραθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βλάκου γνώμην καὶ τὴν πολλῶν ἄλλων ἀρμοδίων εἰς τοῦτο ἀνδρῶν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐπιφέρουσι συγχρόνως πολλὴν τὴν ἐπιθυμίαν μεταφράσεως τοῦ συγγράμματος, ὅπως ἴδῃ τις περὶ αὐτοῦ διαδοῆθαι εἰς ὅσον οἶον εὐρύτερον ἀναγνωστῶν κύκλον. Ἐὰν μ' ἐπιληροφρήσῃ πιστῶς, εἰς τῶν ἡμετέρων ἀξιολογητάτω Ἑλληνιστῶν ἐπελάβετο ἤδη τοῦ ἔργου τούτου. Καὶ διὰ πολιτικῶς ἐπιθυμητὸν ἐστὶ νὰ φανῇ ὅσον οἶον τε τάχιον ἢ μεταφράσας αὐτὴν, ἵνα οἱ Ἀγγλοὶ τε καὶ οἱ Γάλλοι, πρὶν ἢ ἐξορμήσασιν εἰς καταστρεπτικὴν χάριν τῶν Τούρκων πόλεμον, μάθωσι ὅποιοί τινας ἦσαν οἱ Τούρκοι, καὶ κρίνωσιν ἐν εὐθὺν ὅποιοι καὶ νῦν εἰσίν.»

— Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Βισχοποῦ (Bishop's observatory) ἀνακαλύφθη τῇ 8 Νοεμβρίου (X. N.) νέος ἀστεροειδὴς πλανήτης· διαπρεύεται τὴν τροχίαν αὐτοῦ, κατὰ τὰς γενομένας μέχρι τοῦδε παρατηρήσεις, εἰς 1,315 περίπου ἡμέρας, ἡ μέση δὲ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου ἀπόστασις εἶναι σχεδὸν 224,000,000 μίλια. Ὁ ἀστρονόμος Χινδ πρότερον νὰ ὀνομασθῇ ὁ νέος οὗτος Πλανήτης· Εὐτέρπη.

— Εἰς τὴν Ἀμάθειαν ἀνακινώομεν τὸ ἐξῆς.

Ὁ Κ. Πετῆ, διευθυντὴ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῆς Τουλούζης, διεύθυνεν ἐσχάτως πρὸς τὴν ἐφημερίδα τῆς πόλεως ταύτης τὴν ἀκόλουθον ἀγγελίαν ἢ ἡ Γήτινος σφαῖρα εἰσέρχεται κατ' αὐτὰς ἐντὸς τῶν ἀπίρων μεταωρολογικῶν συμπλεγμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξίς ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῶν ἀστρονόμων πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ θέλει μένει ἐντὸς αὐτῶν μέχρι τῆς 14 ἢ τῆς 15 τοῦ Δεκεμβρίου. Τινὰ τῶν μικρῶν τούτων πλανητικῶν σωμάτων, πλησίον τῶν ὁποίων εἴμεθα ἐγγυῆ νὰ διαβῶμεν ἔχουν μέγεθος, ἄξιον λόγου· ἐν τούτων π.χ. εἶναι ὀγκώδες ὅσον τὸ δημάρχειον τῆς Τουλούζης. Τοῦτο κατὰ τὸ 1807 διὰ τῆς ἐπιφάνειας τῆς γῆς,

μετέβαλε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἔπισην ἐπὶ τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς ἄλλας ἐποχάς, ὡς κατὰ τὸ 1,800, 1,803, 1,807, 1,812 κ τ λ. ἡ διέβασίς των ἐφανεροῦτο ἐκ τῆς πτώσεως κόνεως ἢ τεμαχίων λίθων. Ἀλλ' αἱ ἐξαιρετικαὶ αὗται πτώσεις ἐπροξένησαν ἀσήμενα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ προσέγγισις ἡμῶν πρὸς μικρὰ τινὰ γειτονικά ἀστρα δὲν πρέπει νὰ διεγερῇ φόβον.

ΑΠΟΒΙΩΣΕΙΣ.

Τὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 μεσοῦντος ἀπεβίωσεν ὁ Κ. Παῦλ Σκοῦφος λύπην μικρὰν καταλιπὼν εἰς τοὺς οἰκείους καὶ πολυαριθμούς αὐτοῦ φίλους. ἐκηδεύθη δὲ ἐπιμνησθεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Κ. Κ. Σπυρ. καὶ Γ. Σκοῦφον μετὰ τῆς προσηκούσης ἀξιοπρεπείας, συνδυεῖς μέχρι τοῦ τέφρου ὑπὸ τῶν πολλῶν συγγενῶν καὶ φίλων αὐτοῦ αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαθῆ Παῦλε Σκοῦφε, Γάϊον ἔχοις ἐλαφρῶν.

— Συγχρόνως σχεδὸν τῷ ἀνωτέρω ἀπεβίωσε καὶ ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Ἀντιστρατήγου καὶ Γερουσιαστοῦ Κ. Κ. Τζαβέλλα, νέος εὐφρῆς καὶ ἀγαθὸν ὑπισχνόμενος μέλλον· ὁ ἄωρος θάνατος τοῦ παιδὸς κατασπάραξε τὴν φιλόστοργον καρδίαν τῶν γονέων αὐτοῦ, ἦν μόνος ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενος δύναται νὰ θεραπεύσῃ, ἐπιπέων τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν τοῖς ἄλλοις ἀπαραμυθίτοις γονεῖσι τοῦ εἰς οὐρανίους σκηνῆς ἀποδηήσαντος δωδεκαετοῦς Παύλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Πρὸ ἰανῶν ἐτῶν συντηρῶν στοιχειῶδων μαθημάτων σχολὴν καὶ διδάσκων ἰδιαιτέρως, ἐδιδάχθη ὑπὸ πολυχρονίου πείρας πόσον συντελεστικὸν εἶναι, ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς δημοσίοις καταστήματι μεγάλης τῶν φοιτῶντων συμφορήσεως, νὰ διδάσκωνται εἰς εὐαρθερότερον μαθητῶν κύκλον, τὰ πρῶτα τοῦλάχιστον στοιχεῖα τῆς προκαταρκτικῆς μαθήσεως, ὅπως μεταδιδόνται βέλτιον ἐπιχειρημαῖοι οἱ μαθηταὶ εἰς τ' ἀνώτερα σχολεῖα, ὑπὸ ἀδελειπτον διαλέξαντες ἐπιτήρησιν. Ὅθεν ἔχων τὴν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοῦτο ἄδειαν, ἐμίθωσα τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου Γ. Σκουζῆ ὡς καταλληλοτέρην τῆς ἄλλης τοῦδε διὰ τὸ εὐρύ, εὐλετον, καὶ εὐχέρον αὐτῆς, καίμενην κατὰ τὴν ὁδὸν Καλαμώτου, ὑπ' ἀριθμ. 134.

Τὰ δὲ μαθήματα τῆς ὑπὸ τὴν διεθνήν μου σχολῆς διδάσκονται ὡς καὶ πρότερον διηρημένα εἰς προκαταρκτικὸν καὶ συνδιδασκτικὸν τμήμα, εἰς ἃ διδάσκω ἐγὼ αὐτῶς μετὰ βοηθοῦ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐγκεκριμένου, καὶ Ἑλληνικόν, εἰς δὲ διδάσκονται τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Ἀπαντα δὲ τὰ ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ μαθήματα εἰσὶν ὀργανισμένα συμφώνως τοῖς διατεταχμέναις.

Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων τακτικῶν τούτων μαθημάτων, διδάσκονται ὑπὸ ἰδιαιτέρου διδασκάλου καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης, ἐπὶ δὲ ἡ φιλικὴ δι' ἡμῶν καὶ ὧδων ἡθροποιῶν.

Τῆς σωματικῆς δὲ ἀγωγῆς οὐχ ἤττον ἐπιμελούμενος, ἵνα ἐνοικῇ ὁ ὕγιος νοῦς εἰς ὕγιες σῶμα, κατασκεύασα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς σχολῆς γυμναστήριον, δι' ὧν καὶ ἡ γυμναστικὴ διδάσκειται, καὶ σωματικαὶ ἐλεύθεροι ἐκτελοῦνται ὑπὸ τίν ἄμεσον ἐπιτήρησίν μου, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν εὐεξίαν καὶ εὐραστίαν τοῦ σώματος.

Ἡ διδασκαλία ἀρχεται τὴν 8 Π. Μ. λήγει τὴν 4 Μ. Μ. ὅσοι δὲ θέλουσιν νὰ διημερεύωσιν ἐν τῇ σχολῇ φέροντες μετ' ἑαυτῶν τὴν τροφὴν, θέλουσιν διατελεῖ ὑπὸ τῆς ἀμεσοῦ ἐπιτήρησίν μου.

Πλὴν δὲ τῆς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως νενομισμένης ἐπιτηρήσεως, βολόμενος νὰ παράσχω εἰς τοὺς γοῦς νέον δείγμα τῆς ὑπὲρ τῶν πεπιστευμένων μου μαθητῶν μερίμνης, παρεκίλευσα τοῦς Κ. Κ. Δ. Φιλάρετον καὶ Α. Βενιζέλον ἱατρὸν καὶ Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀξιολόγους διὰ τῆς παντοίας γνώσεως των, νὰ ἐφορευώσιν ἰδιαιτέρως τῆς σχολῆς. Οἱ Κύριοι δὲ οὗτοι ἀναδεχόμενοι τοῦτο πρόθυμως, θέλουσιν ἐπιπέπτεσθαι συνεχῶς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς πάντα τῆς ἐξετάσεως παρερίσκεσθαι, οὐ μόνον ἐξ ἰδίας φιλοστοργίας ὁρῶμεσι, ἀλλὰ καὶ χάριν τοῦ κοινού καλοῦ θέλουσιν καταυθύνει καὶ ἐμψύχοι τοὺς καλοὺς τῶν μαθητευομένων ἀγῶνας.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ νηπιῖθαι ἐμψυεύμεναι ὕγιεις ἀρχαὶ εἰς τὰς ἀπλὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν εἰσὶν ὁ θεμελιῖς λίθος τοῦ ὄλου βίου, παρεκίλευσα προσέει τὸν παλαιώτατον Πρωτοψύγγελλον Κ. Χρύσανθον Κονοφίον, ὡς τρίτον μέλος τῆς ἐιδικῆς ἐφορευτικῆς ταύτης ἐπιτροπῆς, ἵνα ἐπιπέπτεται συνεχέστερον τὴν σχολὴν, καὶ παροτρύνῃ διὰ τῶν διδασκαλιῶν καὶ νοσητικῶν του εἰς εὐδελείαν πρὸς τὰ θεῖα, προσοχὴν περὶ τὰ χρηστὰ ἦθ καὶ ἐπιμνησθαι τὴν φοιτῶσαν εἰς αὐτὴν νεολαίαν.

Τὰ δὲ διδάκτρα κανονίζονται ὡς ἐξῆς.

Εἰς μὲν τὸ προκαταρκτικὸν κατὰ μῆνα εἰς προπληρωτέας	δρ. 5
Εἰς δὲ τὸ συνδιδασκτικόν	» 6
Εἰς δὲ τὰ Ἑλληνικά	» 8
Καὶ εἰς τὰ Γαλλικά	» 4

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1. Ἰανουαρίου 1854.

Ὁ Διδάσκαλος
Δ. Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

Ἔσθις Ἀθροισμῶν, ἀριθ. 302 πλῆθος τῆς οἰκίας τοῦ Κ. Φινδῶ.